

при насъ: Ако ли е женско, сѣди съ майка си до-
 гдѣ се оужене. Александръ рѣкълъ: ако изволабваш
 йскамъ да видимъ и азъ Оный Островъ. Еваинда
 Отвѣщавалъ: Островътъ ще видишъ, но вътре нищо
 нещѣ видишъ: на созданието мѣдно [вжкърно] ще
 Отидешъ, но вътре недей йска да погледнешъ,
 защо веке животъ не ще ймашъ. Александръ непо-
 вѣрвалъ дѣмыте мѣ, и Отишалъ въ Островътъ:
 но вътре нищо невидѣлъ. Отишалъ и въ создание-
 то вжкърно, Обиколилъ го насадѣ, но не смѣилъ
 да надникне вътре, въ което само Бѣгъ знаилъ що
 было. Александръ като невидѣлъ нищо тамо, вър-
 налсе пакъ при блаженните, и Отишалъ при царѣ
 Еваинда и мѣ рѣкълъ: О царю премѣдрий! пока-
 жи ми, Отъ тѣка нататкъ що йма. Той мѣ рѣ-
 кълъ: на Оная гора, колѣто виждашъ оукрашена съ
 дѣрвенъ плѣдь прекрасенъ, Онова мѣсто е, което се
 назовава Едемъ, гдѣто самси Бѣгъ насадилъ Рай-
 ятъ. Тамо создалъ Адама, и Ева, и ги поставилъ
 да вѣрдатъ райятъ, на който завидѣлъ дѣаволо, и
 назмилъ ймъ, да падатъ Отъ запрециенното ймъ
 дѣрво Отъ Бѣга, и се испѣдили Отъ Райятъ. А-
 лександръ рѣкълъ: Възможно ли е да Отидемъ и
 азъ да видимъ; Еваинда рѣкълъ: не е възможно да
 Отиде душата заедно съ тѣлото въ Райятъ, най-
 паче защо тамъ гора е висока, и е вжкърно сатво-
 рение на бѣло, и Отгоре на-сотворението сѣдатъ ше-
 стокрилати Ангели съ Огненны Оръжия.